

מונולוג מתוך „היפוליטוס“ לאווריופידס

מיווגית: דרור אורון

- שמעו דברי אמן נשי קרוֹן, אשר
בִּירְכְתִי מַמְלַכַת פִּלְסֹס מִשְׁכֹּנָן.
מִקְבֵר הַהֶסְרֵתִי בְּלִיזוֹת הָאֲרָכִים
עַל מָה וְלָמָּה יִשְׁתַּחֲוּ סִי־אֲנוּשׁ.
וְאֲרָא כִּי לֹא מִטְּבַע־מִחְשַׁבְתֶּם עוֹשִׂים
הֵם עָנֹל. הֵן בְּשֶׁקֶל טוֹב מְחוֹנְנִים
רַבִּים. וְאֵל לְבַנּוֹ זֹאת נָשִׁיב: הַלֵּל
יִרְדְּעִים וּמְבִינִים מֵה־טוֹב וּמֵה־נָּאֵה.
אֵף אֵין יוֹדְעֵי הַטּוֹב עוֹשִׂיו. אַחַד
נִרְפָּה, אַחַר נִמִּיר הַמַּעֲשֵׂה הַטּוֹב
בְּמַעֲנוּג. וּמָה רַבִּים מַעֲנוּגוֹת
אֲדָם בִּימֵי חֲלָדוֹ: הַרְבוֹת דְּבָרִים אֵין־קִז,
וּבִשְׁלָה — הִיא אִם כָּל חֶסֶד — וְאֵף צְנִיעוֹת,
וְהֵם שׁוֹנִים: מֵהֵם טוֹבִים; מֵהֵם אֲבָדָן
וְאִיד. וְלוֹ הִבְחֵנוּ בִּינוֹתֵם, לֹא שֵׁם
אַחַד נִקְרָא לָהֶם. זֹאת הַשִּׁיבוֹתִי אֵל
לְבִי, עַל כֵּן אֲדַע כִּי אֵין סְגֻלָּה אֲשֶׁר
תִּסְתֵּר אֶת מִחְשַׁבְתִּי וְנִצְתִי אֲמִיר.
וְאֵת הַלֵּךְ מִחְשַׁבוֹתִי גַם לֵךְ אֲגַל.
כִּי כַּאֲשֶׁר הָאֱהָבָה כָּצִצָה לְבִי
הֵיטְבִתִּי שִׁקּוֹל אֵיךְ אֲשַׁאֲנָה בְּכַבּוֹד.
עַל כֵּן הִחְרַשְׁתִּי וְכִסִּיתִי יְסוּרֵי.
כִּי אֵין לְבָטֵם בְּלִשׁוֹן. הֵן לִזְלוֹת
תְּעוּץ צָצָה טוֹבָה, אֵף עַל צְצֻמָּה תְּמִיט
שׁוֹאָה. שְׂגִית, גְּמַרְתִּי אֲמֵר בְּגִבּוֹרָה
שְׁחָזִי וּתְשׁוּקָתִי לְשֵׁאת וּבְתַבּוּנָה

- יצרי קבוש. לבסוף, כיון שלא הנה
 400 לאל נדי את קפריס להדביר וכל
 מחבולותי חיו לאל, דמיתי כי
 המנת הוא הטוב בפתרונים — איש בל
 ימרה את פיו ולנאי ופגלי הטוב
 תהא גלוי לכל ולא תרבו צדים
 405 לחטאי. אדע תרפת המעשה
 ונטרוף, ועוד, כי אנכי אשה
 ותועבה לכל. לו קללת עולם
 תרביץ על האשה אשר לראשונה
 את ערש נשואיה חללה. ראשית
 410 הנגע שפשה בין הנשים בקננות
 שופים. אם בעיני בחיר העם ייטב
 כל דבר חרפה, מה יעשו בוגדי-אדם?
 שנאתי את המתחסדות בדבריהן,
 אולם במסתרים כמים פוחזות.
 415 הוי, קפריס, את גברתי הנשאה, איכה
 תעונה למביט בסגי אדונייהן
 וחיל לא יאחזון מפני האפל, הוא
 שמה לדבר-העברה, ומקתלי
 ביתן פן קול נשמיעו. הוא ולא אחר
 420 למנת יביאני, רעותי, ולא
 יבושו בי אישי ותקנים אשר
 ילדתי לו, אלא גאים ובגדי-חורין
 יגורו באתונה המהללה
 נצרצים בזכות אדם. אף איש אמיץ-
 425 מלב ידמה לעבד בנדעו חטאי
 אביו או הורתו, אומרים כי בחיים
 רק בצדקה ובתם-מלב יתרון.
 בבוא העת יראה מזמן את הגדים
 ובגדי-עולה כמו מרעה לפני עלמה
 430 רפה. ובקתלים לו לא יסד כבודי.